

Wat de zee nam

Een Zeeuws

Atlantis

Zeeland, land in zee. Dat geldt wel heel erg letterlijk voor de 117 Zeeuwse steden en dorpen die sinds het jaar 900 zijn verdronken. In elke zeearm, in alle eeuwen en voor iedere kust zijn dorpen vergaan. Soms spoelden complete eilanden in één keer van de kaart, soms deed de zee er eeuwen over om een stad als Reimerswaal er definitief onder te krijgen.

Emelisse, Bath, Soelekerke, Brieskerke, Sint-Jacobskerke, Borrendamme, Wolfertsdorp, Hongersdijk, Nieuw- en Oud-Everinge, Coudorpe, Valkenisse, Pakinghe, Reimersdorpe, Venkerke, het eiland Schoneveld, het eiland Wulpen, het eiland Koezand, het eiland Stuivezand, het Land van Reimerswaal, het Land van Saefthinghe...
De lijst is eindeloos en maakt indruk.

Dorpen met een kerk in het midden, met een bakker, een school, een café, boerderijen. Dorpen met een eigen dialect, waar kermis werd gevierd, waar kinderen werden geboren en opa's op bankjes zaten. Tot de zee kwam en besloot dat het genoeg was geweest. Honderdzeventien gemeenschappen, opgeslokt en weggevaagd.

Toen het dorp Valkenisse verging, schreef iemand in het naburige Waerde daar over: 'Daar was dien ganschen nacht sulcken drovigen geschreuw, gehuil, gekrijt, ende gecrijsch van menschen en beesten als met geen penne kan uijt gedrukt worden'.
Met eb kun je de funderingen van Valkenisse nog altijd zien. En de kerktoren diende na de ramp nog lang als baken voor de scheepvaart.

Dat gebeurde vaak met torens van verdronken dorpen en steden. Die van Saefthinghe en Reimerswaal hebben ook nog eeuwen boven de golven uitgestoken.

Niet voor niets ziet het Monument voor de Verdronken Dorpen bij Colijnsplaat eruit als het topje van een kerktoren. Van tijd tot tijd klinken er stormgeluiden en klokkengebeier.

Je vindt het monument op de Oosterscheldedijk tussen Colijnsplaat en de Zeelandbrug. Het wordt aanstaande woensdag 15 maart door de Provincie Zeeland overgedragen aan het Watersnoodmuseum.

www.zeeuwseankers.nl